

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 531/2015
30.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Горана Чавлине и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ и члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката Н.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1731/2013 од 24.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 227/14 од 10.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 30.06.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката Н.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1731/2013 од 24.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 227/14 од 10.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1731/2013 од 24.10.2013. године, окривљени Д.М. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ и члана 61. КЗ описаног под тачкама 1. и 2. изреке првостепене пресуде, док је окривљени Г.Г. оглашен кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ у вези члана 61. КЗ описаног под тачкама 1, 2. и 3. изреке пресуде, за које су осуђени и то: окривљени Д.М. на казну затвора у трајању од једне године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 05.02.2013. до 24.10.2013. године, а окривљени Г.Г. на казну затвора у трајању од једне године. Том пресудом оштећени су на основу одредбе члана 258. ЗКП упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док су окривљени због сиромашног имовног стања ослобођени плаћања судских трошкова и паушала, на основу одредбе члана 264. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 227/14 од 10.12.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду и жалбе бранилаца окривљених Д.М. и Г.Г. и пресуда Основног суда у Новом Саду К 1731/2013 од 24.10.2013. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.М., адвокат Н.Т., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП и то конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и због повреде закона из чланова 16. став 5. ЗКП, 88. ЗКП, 93. став 1. тачка 3. ЗКП и 399. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правноснажне пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и истовремено, сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП, с обзиром на садржину захтева одредити да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката Н.Т., је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је означеним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП наводима да се пресуда заснива на потврди о привремено одузетим предметима од окривљеног Д.М. којом су од овог окривљеног привремено одузети предмети и то један нож на расклапање са дрвеном корицом дужине сечива 10цм, два презерватива произвођача "... " и једна зимска штрикана капа црне боје указивањем да пре одузимања ових предмета окривљеном није саопштено да има право да узме браниоца.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 604. став 1. ЗКП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) испитао сходно одредбама ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 76/10) који је важио у време прибављања доказа наведеног у захтеву, па је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП

("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) који је важио у време доношења правноснажних пресуда.

Наиме, одредбом члана 225. став 1. ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 115/05) који је важио у време предузимања радње одузимања предмета прописано је, између осталог, да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности органи унутрашњих послова дужни су да предузму потребне мере да се открију и обезбеде предмети који могу послужити као доказ, док је одредбом члана 82. став 1. ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 76/10) важећег у време предузимања предметне радње прописано да ће се предмети који могу послужити као доказ у кривичном поступку привремено одузети, док је ставом 4. наведеног члана прописано, између осталог, да овлашћена службена лица органа унутрашњих послова могу одузети предмете наведене у ставу 1. овог члана кад поступају по члану 225. ЗКП, а ставом 5. означеног члана прописано је, између осталог, да ће се за одузете предмете издати потврда.

Из цитираних законских одредби јасно произилази да није била прописана обавеза овлашћених службених лица органа унутрашњих послова да приликом поступања сходно овлашћењима из члана 225. став 1. ЗКП и члана 82. ст. 1, 4. и 5. ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 76/10) који је важио у време прибављања доказа наведеног у захтеву поуче окривљеног о праву да узме браниоца, због чега се, по оцени Врховног касационог суда на потврди о привремено одузетим предметима ПС Врбас број 312/13 од 05.02.2013. године коју је окривљени Д.М. без примедби потписао, а која је сачињена на основу одредбе члана 225. став 1. ЗКП и члана 82. ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 76/10) пресуда може заснивати.

Осим тога, бранилац окривљеног Д.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је означеним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и наводима да се пресуда заснива на исказу сведока Ј.Т. – браниоца по службеној дужности окривљеног Г.Г. истицањем да је ово сведочење супротно одредби члана 20. Закона о адвокатури којим је прописана дужност адвоката да у складу са Статутом адвокатске коморе и кодексом чува као професионалну тајну све што му је странка поверила, или што је у предмету у коме пружа правну помоћ на други начин сазнао или прибавио, у припреми, током и по престанку заступања, због чега је иста, по ставу браниоца морала бити искључена од дужности сведочења.

Ове наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.М., неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе је на страни 2 последњи пасус и страни 3 пасус први образложења пресуде дао

јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упујуће.

Наводима из захтева браниоца окривљеног којима се указује да ни један доказ који је изведен током поступка не упућује на закључак да је окривљени Д.М. критичном приликом извршио дело које му је стављено на терет посебно истицањем да је саокривљени Г.Г. у одбрани датој у преткривичном поступку признао да је кривично дело у питању извршио заједно са окривљеним Д.М. исту оповргао у претходном поступку, по налажењу Врховног касационог суда, оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа окривљеног Д.М. у извршењу предметног кривичног дела.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање као ни повреде закона из чланова 16, став 5. ЗКП, 88. ЗКП, 93. став 1. тачка 3. ЗКП и 399. став 3. ЗКП не представљају разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

**Председник већа
судија**

Зоран Таталовић,с.р.